



ἐκ τῆς εἰκόνος ταύτης προέβλεπε τις συμφορὰν ἐπικειμένην!

Πῶς εὐρίσκετο αὐτὴν ἔκει μόνη; Ποῦ ἡτο ἄρα γε ὁ πατήρ; τι εἶχε γίνει ὁ ἀδελφός, ὁ βίσιος καὶ τραχὺς νέος, διὸ μόλις εἶχεν ἤδη πρὸ μικροῦ; Πῶς ἡ στυγνὴ ἑσημία περιεκύλωσε τὴν ἀξιολάτρευτον κόρην, καὶ διατί ἔκλαιε; Κατὰ τὸ λέγειν τῶν ἀθλίων, οἵτινες περιεκύλουν αὐτὴν, ὁ αἴτιος δόλου τούτου τοῦ πένθους καὶ τῆς κατηφείας ἦτο πράγματι ὁ γηραιός Καρβαγγέν.

Ο Γεώργιος ἐθλίβετο σφόδρα, διανούμενος ταῦτα. Ἡρώτησεν ἔκυτὸν τεταραγμένος διατί ἡσάντετο αἴρνης τοσαύτην συμπάθειαν πρὸς τὴν νεανιδίαν ταύτην, ἥτις τὴν προτεράσιαν ἦτο ὅλως ἀγνωστος αὐτῷ. Ἡσθάνθη δὲ σφόδραν ἀγωνίαν, διανούμενος ὅτι ἡ νεῖνις αὐτὴ ἔμελλε νὰ ὑποστῇ ὄδύνην, καὶ ὅτι ὁ ἔργατης τῆς ὄδύνης ἔμελλε νὰ εἴνει ἐκ τοῦ οἰκου Καρβαγγάν! Ἐπέπωτο λοιπὸν αὐτὸς ὁ ἔχων τὸ ἐπίφοβον τούτο ὄνομα, ἐπέπωτο νὰ μισθῇ ὑπ' αὐτῆς; Ἀκριβῶς ὅτε ἐλκόμενος ὑπὸ ἀκαταβήτου συμπάθειας, ἔμελλε νὰ προσπέσῃ πρὸ τῶν ποδῶν αὐτῆς νὰ διαδηλωσῃ τὴν ἀφοσίωσίν του, νὰ ἀποδυθῇ εἰς ὑπερανθρώπους ἀγῶνας, ἵνα ἐλκύσῃ τὴν προσοχὴν αὐτῆς καὶ τὴν εὔνοιαν, ἀνεκάλυπτεν ὅτι ἦτο ἡδη ἀξιος τῆς ἀποστροφῆς αὐτῆς καὶ τῆς περιφρονήσεως, διστυχῶς ἀνευτινὸς ἐλπίδος συγγνώμης.

Απὸ τῆς μνήμης αὐτοῦ ἐξηρανίσθησαν ὅτε γηραιός μαρκήσιος Κλαιρεφὸν καὶ ὁ ἀθλητικὸς βίσιος Ροβέρτος, ἀπέμεινε δὲ μόνη ἔκεινη, ὡς ἐνσάρκωσις τῆς οἰκογενείας αὐτῆς, αὐτὴν μόνην ἀπειλούμενη καὶ κινδυνεύουσα. Μετὰ χαρᾶς δὲ πάντες προσανηγγέλλον τὸν δεινὸν ὄλεθρον· αὐτὴν ἦτο τὸ θῦμα, ὅπερ ἔμελλε νὰ παραδοθῇ εἰς ἔκεινους, οἵτινες μετ' οὐ πολὺ θὰ ἐπανηγύριζον τὴν προσεχὴν αὐτῶν νίκην, καὶ οἵτινες συνέχαιρον αὐτῷ τούτῳ τῷ Γεώργιῳ, ὅστις ἀσμένως ἤθελε κατασυντρίψῃ αὐτούς, συνέχαιρον ὅτι ἥδη θελεν ἐν καιρῷ ἵνα μετασχῇ καὶ αὐτὸς τῶν λαφύρων!

Ανεγείρας ὁ Γεώργιος τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ, εἶδεν ὅτι οἱ περιστοιχίζοντες αὐτὸν εἶχον τοὺς ὄφθαλμούς των ἐπ' αὐτοῦ προσηλωμένους μετὰ θαυμασμοῦ καὶ ἐκπλήξεως. Από τινων στιγμῶν μετὰ τοὺς πανηγυρικοὺς λόγους τοὺς ὑπὸ τοῦ Φλέρη ἐκσφενδονισθέντας, ἐφανίετο σύννους, χρώμας, καὶ εἶχε τὴν κεφαλὴν κεκλιμένην ἐπὶ τοῦ στήθους. Ἡδη ἔψαυσε διὰ τῆς δεξιῆς τὸ μέτωπόν του, καὶ σφόδρα ἐπιθυμῶν νὰ μαθῇ ταφέστερον τὰ κατὰ τοῦ Κλαιρεφὸν τεκταινόμενα, εἶπε, προσπάθων νὰ φανῇ μειδιῶν:

Σχες εὐχαριστῶ διὰ τὸ καλῶς ὕρισες. Ἄλλ' ὅμως ἀφήσατέ με νά σας εἶπω ὅτι ἔρχομαι ἀπὸ τόπουν, ὅπου θὰ ἐθεωροῦντο εὐτελέστατα τὰ συμφέροντα, τὰ ὀνόματα σας ἔχουν ἔδω ἀνω κάτω. Ἐπειτὴν τὰς ἀγριωτάτας ἐπαρχίας τῆς Αμερικῆς, εἶδον κτήματα ἐκτάσεως δέκα εκατομμύριων στρεμμάτων, ὅπου ἔβοσκον

ἀναρίθμητα ποιμνια καὶ τα ἐφύλακτον ὄλοκληροι ἦλαι ἐφίππων ποιμένων. Ἐπανερχόμενος μετὰ ἔν τοις εἰς χώρας, τὰς ὁποῖας ὅτε πρώτον διῆλθον εἶχον εὑρη ἀπεράντους ἐρήμους, ἀνεκάλυψα χωρία, τὰς ὁποῖας ἐξεφύτωσαν ως διὰ μαγείας. Διῆλθον ἐφιππος ὅρη, ὅπου ἀργυρος εἶνε οἱ χάλικες τῶν ὄδων, καὶ εἶδον λίμνας πετρελαῖου, αἱ ὁποῖαι περιέχουν πετρελαῖον ἀρκετὸν νὰ φωτίζῃ ἐπὶ δέκα ἡτη ὅλην τὴν Εύρωπην. Περιεπάτησα εἰς ἀγροὺς τῶν ὁποίων ἡ φυτικὴ γῆ ἔχει βάθος πέντε μέτρων, καὶ οἱ στάχεις ψύχος ὅπου είμπορεν ὑπὲραπόθετος ἀρχμόρωπος ὄρθιος. Παρευρέθην εἰς τὴν θαυμασίαν καὶ ἀδιάλειπτον πορείαν τῆς προόδου ἡ ὁποία ὄλοκληρον κόσμον κατορθώνει νὰ μεταμορφώσῃ. Μετὰ δέκα ἑτῶν ἀπουσίαν ἐπιχνέρχομαι εἰς τὴν πατρίδα μου, καὶ σας εὐρίσκω ἀπησχολημένους εἰς τὴν αὐτὴν περιπλοκήν, ἐξημημένους ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ μίσους, διαφλεγομένους ὑπὸ τῆς αὐτῆς ἐπιθυμίας. Αξιόλογα! φρίνεται ὅτι ἐν τῇ ώρᾳ τοῦ πατρίδη μας τὰ πάντα ἐκανονίσθησαν, τὰ πάντα ἐρρυθμίσθησαν, τὰ πάντα ωρίσθησαν, καὶ ἔχετε καιρὸν νὰ δάνετε καὶ εἰς ἐπουσιώδην ζητήματα. Θὰ παρασταθῇ καὶ ἔγω εἰς τὸ παιγνίδι, ἀφοῦ με προσκαλεῖτε, ἀλλ' ἔγω ἔχω ὄλιγον ἀηδίαστον, καὶ σάς το προλέγω νὰ το εἰζεύρετε δέν σας ὑπόσχομαι ὅτι θὰ λάβω ἐνεργὸν μέρος.

Καὶ ἀνεκάγγαστος θορυβώδεις.

Ο γέλως οὗτος τοῦ Γεώργιου δὲν ἤρεσεν εἰς τὸν γραμματέα, ὅστις ἀπεδοκίμασε τὸν οἶνόν, τὸν μετὰ τηλικαύτης περιφρονήσεως ἀποφινόμενον περὶ ζητήματος, ὅπερ ὁ πατήρ του περὶ πλείστου ἐποιεῖτο. Ἐνόμισε λοιπὸν ἐπάναγκες νὰ τον παροξύνῃ καὶ νὰ τον πείσῃ νὰ εἴνει ὄλιγωτερον ἀδιάφορος. "Οθεν εἶπε πρὸς αὐτόν:

— Εδῶ δὲν πρόκειται, κύριε Καρβαγγάν, οὕτε περὶ λιμνῶν πετρελαίου, οὕτε περὶ ἀργυρωρυχείων, οὔδε περὶ ἀγρῶν οἱ δοποῖοι δὲν ἔχουν ἀνάγκην λιπάσματος. Ἡμεῖς δὲν ζῶμεν εἰς τὸν τόπον τῶν θαυμάτων, ἀλλὰ ζῶμεν ἔδω, εἰς τὴν πατρίδα μας, ὅπου εἴνει σπάνια τὰ μεγάλα καὶ εὔκολα κέρδη, καὶ ὅπου ἐπωφελῆς ἐπιχείρησις ἀξίζει τὸν κόπον νὰ φροντίζῃ τις περὶ αὐτῆς καὶ νά την παρατείνῃ. Εδῶ λοιπὸν πρόκειται, κύριε Γεώργιε, περὶ τοῦ Μεγάλου Πηλωρυχείου καὶ ὁ λόφος οὗτος, ὁ δοποῖος εἴνει ἐν ἐκατομμύριον στρέμματα, ὁ χέρσος, ὁ σκεπασμένος ἀπὸ ἐρείκας καὶ χόρτα περικλείει εἰς τὰ σπλάγχνα του ἐκατομμύρια ἐκατομμυρίων... Ο μαρκήσιος Κλαιρεφόν, ὁ ὄνειροπόλος αὐτὸς ἀνθρωπος εἰργάζετο τὸν λόφον τούτον, ἀλλ' εἰς τὰς χεῖράς του εύρισκόμενος ἔγινε πηγὴ ζημίας καὶ καταστροφῆς. Ἄλλ' ὅταν ὅμως περιέλθῃ εἰς τὰς χεῖράς του πατρός σας καὶ τῶν ὄπαδων του, φιλοτείχισμαν ἔχεινε την εἰκόνα του, διενοήθη μετὰ ταραχῆς ὅτι οἱ Κλαιρεφόν ἔζων περιστοιχισμένοι ὑπὸ ἔχθρων κρυφίων καὶ θανασίμων. Μήπως δὲν ἤκουσε πρότινων στιγμῶν αὐτὸν τὸν Φλέρη συνδιαλεγόμενον φιλικῶς μετὰ τοῦ Ροβέρτου; Ο Πουρτοζῆς δὲν ἐμειδία καὶ δὲν ἐφέρετο εἰς ἀκρον οι φιλοφρονητικός πρὸς αὐτόν; Καὶ ο Μαδητής συναλλαττόμενος διαρκεῖ μετὰ τοῦ μαρκήσιού δὲν πειρεφέτε

τὸν πύργον, διότι δύον καὶ ἀν εἶνε σεσαθρωμένος, πάλιν ἔχει καλλιτέραν ὅψιν τῆς οἰκίας τῆς ἐν τῇ ὁδῷ Ἀγορᾶς.

Αὐτομάτως ὁ νέος ἔβαδισε πρὸς τὴν θύραν καὶ ἀνοίξας αὐτὴν εἶδεν αἴφνης ἀπένναντι του ἐξαπλούμενον τὸ δάσος τοῦ Κλαιρεφόν ἐπὶ τῆς κλιτύος τοῦ λόφου. Αἱ λόχυαι ἦσαν ἔρημοι, βαθεῖαι, καὶ σιωπηλαῖ. Μαχρόθεν ἤκουετο τὸ μονότονον καὶ λυπηρὸν ἄσμα τοῦ κόκκυγος. Πέραν δὲ τῶν σκιερῶν ἔκεινων δρυμῶν ὅπισθεν τῶν τούχων ἔκεινων εὐρίσκετο ἡ νεῖνις, ἣν ἐμελέτα ἦδη νὰ ὑπερασπίσῃ καὶ προστατεύσῃ. Ικανὸν διάστημα ἐμεσολάθει μεταξὺ αὐτοῦ καὶ ἔκεινης, τούτεστι ὅλον τὸ πλάτος τῆς ἀγόνου ἔκεινης φάραγγος, τῆς ἐγκλειστούσης ἐν τοῖς σπλάγχνοις αὐτῆς τοὺς ὑπὸ τοῦ Φλέρη μνημονεύεταις θησαυρούς. 'Ἄλλ' ἔτι μαζλλὸν ἀδιάβατον ἦτο τὸ χωρίσμα τὸ ὑπὸ τοῦ λεπτοῦ μαστιγίου χαραχθέν, ὅπερ εἶχε διασχίση τὸν ἀέρα συρίζον, ὅτε αὐτὸς ἐξεστόμισε τὸ ὄνομά του, τὸ ἐπίφοβον ὄνομα Καρβαγγάν, τὸ ἀντηχοῦν εἰς τὰ ἀγωνιῶντα ὅταν ὡς οἰωνὸς ὄλεθρον καὶ καταστροφῆς.

— Περίφημο δάσος!... ἐψιθύρισεν ὅπισθεν τοῦ Γεώργιου ἡ βραχγάδης φωνὴ τοῦ Τρεχανέμπου... Καὶ εῦμορφο παλατάκι... Πηγαίνει κάθε μέρα κόρη μου καὶ δουλεύει... Καὶ ἀπὸ αὐτὴν τὰ μαθαίνων ὅλα...

— Λογαριάζω νὰ κόψω δύο χιλιαδές δένδρα, προσέθηκεν ὁ Μαδητής με' ὑπερβαλλούσης φαιδρότητος, καὶ πάλιν νὰ μὴ χαλάσῃ ἡ σκιά...

— Κάτι θὰ τοιμπήσωμε, δὲν εἰν' ἀλήθεια, μπάρμπα τεχνεμένε; εἶπεν ὁ πελώριος Πουρτοζῆς... Θὰ χρειασθοῦν ταμπάργα διὰ τὸν σιδηρόδρομον... Εδῶ σε θέλω!

— Καὶ ὀπίσω ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖον εἴνε εἴκοσι στρέμματα, καὶ μετ' ἔρομε πῶς νὰ τα βολέψωμε μὰ θάσου γίνουν κάτι ώραιες βοσκές, εἶπεν ὁ ξυλέμπορος. Μπά! ἔχει ὁ Θεός!

— Επειτα δὲ συστρέψων περὶ τὸν καρπὸν τῆς χειρός του τὸν ἴμαντα τῆς ράβδου του εἶπεν:

— Αἱ εἰπαμε πολλὰ καὶ σώνει! "Εχετε γεια! παιδιά! Κύριε Καρβαγγάν, ο Θεός το καλό.

Καὶ ἀφοῦ ἐτίναξε μετὰ πολλῆς δυνάμεως τὰς χεῖρας τῶν φίλων του καὶ ἀπεκαλύφθη πρὸ τοῦ Γεώργιου, ἀπῆλθε βαρυπατῶν καὶ κατευθυνόμενος πρὸς τὸ ὄροπέδιον.

Ο Γεώργιος τὸν παρηκολούθησε διὰ τοῦ βλέμματος διακονούμενος ἵσως ὅτι διερχόμενος τὸ δάσος καὶ παρέλαυνων ὁ γέρων Μαδητής θὰ εἴχε τὴν εὔκαιρίαν νὰ συναντήσῃ τὴν ἐπέραστον ἀμαζόνα. "Επειτα δέ, τρέπων ἀλλαχοῦ τὸν νοῦν του, διενοήθη μετὰ ταραχῆς ὅτι οἱ Κλαιρεφόν ἔζων περιστοιχισμένοι ὑπὸ ἔχθρων κρυφίων καὶ θανασίμων. Μήπως δὲν ἤκουσε πρότινων στιγμῶν αὐτὸν τὸν Φλέρη συνδιαλεγόμενον φιλικῶς μετὰ τοῦ Ροβέρτου; Ο Πουρτοζῆς δὲν ἐμειδία καὶ δὲν ἐφέρετο εἰς ἀκρον οι φιλοφρονητικός πρὸς αὐτόν; Καὶ ο Μαδητής συναλλαττόμενος διαρκεῖ μετὰ τοῦ μαρκήσιού δὲν πειρεφέτε

καθ' ὅλον τὸ ἔτος ἐν τοῖς κτήμασιν αὐτοῦ μετρῶν τὰς παλαιὰς φηγοὺς καὶ τὰς ὑψηλὰς δρῦς, καὶ ὑπολογίζων ἐκ τῶν προτέρων τὸ μέρος ὅπερ αὐτὸς ἔμελλε νὰ λάβῃ κατὰ τὴν διανομήν; Μῆπως δὲν ἐφρόνει τὰ αὐτὰ ὁ φρικώδης Τρεχανέμης, οὐ καὶ θυγάτηρ εἰργάζετο ἐν τῷ πύργῳ καὶ ἔχροσίμευεν ώς κατάσκοπος τῆς ἀπαισίας ἐκείνης συμμορίας, ἡς ἀρχηγὸς ἦτο ὁ Καρβαγάν!

[Ἐπεται συνέχεια].

Π. ΦΕΡΜΠΟΣ.

#### ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ:

### ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΤΟΥ ΒΙΟΥ ΣΚΗΝΗ Διήγημα G. L. Heilberg

FORTUNÉ DU BOISGOBEY

### ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ ΚΟΥ ΛΕΚΟΚ

#### ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια].

— Εἶπον, ἀγαπητέ μοι αὐθέντα, ἐπανέλαβεν εὐθύμως δέρμαν. « Η συνδιάσκεψις ἔληξεν. » Ήδη ἔθεσα εἰς τὰς χεῖρας ύμῶν τὸν ἄρτον καὶ τὸ μαχαίριον, εἰς ύμᾶς ἀγάπηει νὰ κάμετε χρῆσιν αὐτῶν. Θὰ μοὶ ἐπιτρέψετε τώρα νὰ ὑπάγω πρὸς ἀντάμωσιν τοῦ υἱοῦ μου, δόστις μὲ περιμένει εἰς τὸ ἑστιατόριον. Δὲν τὸν βλέπω παρὰ μόνον τὴν Κυριακήν, καὶ τὴν ἡμέραν αὐτὴν τῷ ἀνήκω.

« Ο ἀνώτερος ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος ἥγεθη, ἀλλὰ δὲν ἐδείκνυε διάθεσιν ν' ἀναχωρήσῃ.

— « Εχετε τίποτε ἄλλο νὰ μοὶ εἴπητε; ἥρωτησεν δέ κύριος Λεκόκ μετά τινος ἀνυπομονησίας.

— Κάτι τι σπουδαιότατον, ἀπήντησεν δέ στυνομικὸς ὑπάλληλος μετά τρόπου μυστηριώδους.

— « Ας ἀκούσωμεν.

— Φίλατε Λεκόκ, αἱ συμβουλαὶ σας εἶνε ἀνεκτίμητοι, καὶ σᾶς εὐχαριστῶ ἐκ καρδίας, διότι δὲν ἐφείσθητε αὐτῶν, σᾶς ὑπόσχομαι δὲ ὅτι θ' ἀκολουθήσωμεν αὐτὰς κατὰ γράμμα. Εἰσθε πάντοτε διδάσκαλος ὅλων μας, καὶ μόνον ὑμεῖς δύνασθε νὰ ἔξιχναστε τόσον μυστηριώδην ὑπόθεσιν.

— Μὲ κολακεύετε πολύ, ἀκριβέ μου φίλε, καὶ τοῦτο θὰ μὲ κάμη νὰ λάβω τὰς προφυλάξεις μου.

— Εἶνε ἀνωφελές, διότι ἴδου ἔρχομαι ἀμέσως εἰς τὸ προκείμενον. Γνωρίζετε ὅτι δέσον ἀφορᾷ τὴν ἀστυνομικὴν ὑπηρεσίαν ἡ θεωρία δὲν εἶνε τίποτε ἀπέναντι τῆς προσέξεως. « Ερχομαι νὰ σᾶς παρακαλέσω ἀπὸ μέρους τοῦ κυρίου διευθυντοῦ καὶ ἀπὸ μέρους τοῦ ἀνακριτοῦ, νὰ δεχθῆτε νὰ διευθύνετε ὑμεῖς δὲν ἴδιος τὴν ὑπόθεσιν. » Εὖν συγκατατίθεσθε θὰ σᾶς χορηγήσουν δέ, τι ζητήσετε.

— « Α! » Α! Εἰς αὐτὸ λοιπὸν ἡθέλατε νὰ καταλήξετε; Λοιπόν, φίλαταί μοι, κολακεύομαι λίαν διὰ τὴν ἐμπιστοσύνην, ἢν οἱ κύριοι οὗτοι δεικνύουν, δὲν δύναμαι δύμως νὰ εὔχαριστησω τὴν ἐπιθυμίαν των, καὶ θὰ σᾶς δώσω νὰ ἐννοήσετε διατί. Γρωματίζετε δχι ἔχω υἱόν.

— Ναι, βέβαια, καὶ ἡξεύρω μάλιστα δέ τι δικαιούσθε νὰ ὑπερηφανεύεσθε δι' αὐτόν.

— Δέξομαι τὸν ἔπαινον, διότι τὸν ἀξίζει. Εἶνε δέ εὐθύτερος νέος, καὶ ἡ ἀγαθωτέρη καρδία τοῦ κόσμου. Τὸν ἀνέθρεψα δόσον ἡδυνάθην καλλίτερον, ἀπεκατέστη ἡδη, καὶ εἶνε εἰς τὰς παραμονὰς ν' ἀποκαταστῇ καλλιον, διότι ἐντὸς ὀλίγου νυμφεύεται θελκτικὴν νεάνιδα τὴν ὁποίαν λατρεύει καὶ ἡτις τὸν λατρεύει καὶ τῷ φέρει ως προτίκα μεγάλην περιουσίαν. Νυμφεύεται τὸν ἔρχόμενον μητρα: Κρίνατε λοιπὸν ἀν ἔχω διάθεσιν ν' ἀναλάβω ὑπόθεσιν, ἡτις θ' ἀπορροφήσῃ ὅλον μου τὸν καιρόν.

— « Εξ ἀλλου, δέ ἀγαπητός μου Λουδοβίκος ἀγνοεῖ παντελῶς, δέ τι πολὺν χρόνον εἰργάσθη δι' ἡμᾶς, καὶ δέ τι μέγα μέρος τῆς περιουσίας, ἢν θὰ τῷ ἀφήσω, ἀκερδήθη ἀπὸ καταδίωξεις κακούργων. Επιθυμοῦ ν' ἀγνοοῦ τοῦτο πάντοτε. » Εὰν ἡθελε τὸ μάθη, είμαι βέβαιος, δέ τι δὲν θὰ ἡρυθρία δι' ἐμέ, διότι μὲ ἀγαπᾷ καὶ εἰξεύρει τι ἀξίζει. Περὶ πολλοῦ δύμως ποιοῦμαι νὰ μὴ τῷ δώσω ἀφορμὴν θλίψεως. Πιστεύω δέ τι δὲν θὰ μνησικακήσετε ἐναντίον μου διὰ τὴν δμολογίαν ταύτην, διότι γνωρίζετε δέ τι δέ κόσμος ἔχει ἀντιπάθειαν πρὸς τὸ ἐπάγγελμά μας. Τούτων οὕτως ἔχόντων, πῶς θέλετε νὰ ἐπιληφθῶ τῆς καταδίωξεως ὑποθέσεως, καθ' ὃν χρόνον δὲν σκέπτομαι παρὰ διὰ τὴν ἀποκατάστασιν τοῦ υἱοῦ μου; Δὲν θὰ δυνηθῶ νὰ ἔργασθω ὄκτὼ ἡμέρας, χωρὶς αὐτὸς νὰ μὴ παρατηρήσῃ ἀλλαγὴν εἰς τὸν τρόπον τῆς ζωῆς μου. » Ας μὴ δμιλῶμεν λοιπὸν πλέον περὶ τούτου, καθόσον μαζίλον γνωρίζετε ἡδη τι ἀπαιτεῖται διὰ νὰ προσῆτε εἰς τὸ ἔργον, δημος εἶναι καὶ κάλλιον ἐμοῦ.

— « Οχι, φίλατε Λεκόκ. » Η ὑπόθεσις αὐτη δὲν παραυσιάζεται, δημος αἱ ἀλλαζ. Θὰ κάμη κρότον, αἱ ἐφημερίδες θὰ δμιλήσωσι, καὶ ἡμεῖς θὰ σκιαμαχῶμεν νομίζοντες δέ τι ἔργαζόμεθα. Η καταδίωξεις πρέπει νὰ διευθύνεται μυστικῶς, αἱ ἐφημερίδες πρέπει νὰ δημοσιεύσωσιν δέ τι ἀπωλέσαμεν σχεδὸν τὴν ἐλπίδα νὰ εὑρωμεν τὸν ἔνογον, δέ δὲ διευθυνσις αὐτῆς πρέπει ν' ἀνατεθῇ εἰς ἀνθρωπον κατὰ τὰ φαινόμενα ξένον τῆς ἀστυνομίας, εἰς ἀνθρωπον ἔγνωσμένης ικανότητος, καὶ τὸν ὁποῖον οὐδεὶς θὰ ἡδύνατο νὰ ὑποτευθῇ, δέ τι ἔχει τοιαύτην ἐντολήν. Τοιοῦτος λοιπὸν ἀνθρωπος δὲν εἶναι παρὰ εἰς μόνος, κατὰ τὴν γνώμην τῶν προϊσταμένων μου καὶ τὴν ἴδιαν μου.

— Μὲ καθυποχρεόνετε πολύ, ἀπατάσθε... Υπάρχει τις, δὲν δύνασθε νὰ μεταχειρισθῆτε, καὶ δόστις ἔχει κατὰ τὸ μαζίλον καὶ ἡττον τ' ἀπαιτούμενα προσόντα. Εἶνε δέ ἀρχαῖος ἔκεινος ἀγιγρευτής, δόστις ἡλθεν ἀπὸ τὸ Λονδίνον πέρισυ, καὶ δόστις,

ἀν δὲν ἀπατῶμαι, σᾶς προσέφερεν σπουδαίας ἐκδουλεύσεις... Γνωρίζετε πτίνος θέλω νὰ εἴπω... ἔχει δύο ὄνοματα τὰ δύο, φαίνεται, ἔλαβεν ἀπὸ τὸ λεῖψαν τοῦ Βουλιέ... δύο ὄνοματα μάχης... μν.

— Τολβιάκ δὲ Τιντσεμβρία! Ο διευθυντής αὐτὸν πρωτονέοντας εἰςκέφθη, ἀλλά... ὅτι

— Μοι φαίνεται δέ τι ἡ ἐκλογὴ αὐτη τοθὰ εἶνε ἔξαριτος. Εξ δον μοι εἴπον, εἶνε εὐφύεστας, πανουργότατος, καὶ δραστηριώτατος. « Εχει ἀνεξάρτητον περιουσίαν, καὶ τὸ κεφαλαιον τοῦτο δὲν εἶνε περιφρονητέον εἰς ἐπάγγελμα, τὸ δόποιον ἀπαιτεῖ μεγίστην ἀκεραίτητα. » Εχει πρότοις τὸ πολύτιμον πλεονέκτημα νὰ μὴ εἶνε γνωσταὶ αἱ σχέσεις του μετὰ τὴν ἀστυνομίας, παρὰ μόνον εἰς τὸν ἀνωτέρους ἀρχηγούς. Εἶνε δεκτὸς εἰς τὰς συναντοροφάς, ὅπου ἔχει μάλιστα καὶ ἔρωτικὰς ἐπιτυχίας. Διὰ καταδίωξιν ἡμίποσημον, θὰ δυσκολευθῇτε νὰ εὕρετε καὶ λίτερον. Καὶ, τώρα ἐνθυμοῦμαι, δὲν εἶναι αὐτός, δόστις τὸ παρελθόν θέρος σᾶς εἰς τρύπωσε τὸν φονέα τῆς ὁδοῦ Σαβώ, καταδίκον, δόστις ἔτρεχεν εἰς τὰ κοκότας καὶ ἔπαιζε τὸν βακαράν;

— Ναι, εἰργάσθη λίαν ἐπιδεξίως εἰς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην, καὶ αἱ σχέσεις του μὲ τὴν καλὴν κοινωνίαν τὸν ἔβοιηθησαν πολὺ εἰς τὸ νὰ εύρῃ τὸν ἀνθρωπον, τὸ δόποιον ἔζητομεν πρὸς ἔξ μηνῶν. Τούτων τίον δύμως ἀπέτυχεν δόποιελῶς εἰς τὴν ὑπόθεσιν τῆς κλοπῆς τῶν ἀδημάντων τῆς Ισπανίδος δουκίσης.

— Δὲν δύναται τις νὰ ἐπιτυγχάνῃ πάντοτε. Είμαι πεπεισμένος δέ τι τὴν φορά ταύτην θὰ ἐνεργήσῃ ἀποτελεσματικώτερον. « Εχετε ἀντίστασιν τινα κατὰ τὴν ἐκλογῆς ταύτης;

— « Οχι, ἀκριβῶς. » Εν τούτοις δέ θρωπος ούτος δὲν ἐμπνέει παρ' ἡμῖν πλήρη ἐμπιστοσύνην. Δὲν ἡδυνάθησεν νὰ μάθω μὲν ἐπακριβῶς διατί ἔγκατέλειψε τὴν Αγγλίαν, καὶ δὲν ἔχομεν ἐπαρκεῖς πληροφορίας περὶ τοῦ παρελθόντος του.

— Είνε φανερὸν δέ τι ἡ εὐγένεια του δὲν ἀνάγεται εἰς τὰς σταυροφορίας, ἀλλ' ἐδὲν ἡθελον νὰ μεταχειρισθῶσιν εἰς τὴν ἀστυνομίαν παρὰ τέκυα πατρικίων τοῦτο θὰ δμιλήσειν, ως νὰ ἡθελον νὰ μαχειρέψωσι μὲ χειρόκτια φαιστοῦ χρώματος. Πιστεύσατέ μοι, φίλε μου, δέ Τολβιάκ εἶναι δινθρωπος, δόστις σᾶς χρειάζεται.

— Πρέπει βέβαια νὰ τὸν παραλάβωμεν ἀφού οὐκεὶς μᾶς ἔγκαταλείπετε, φίλατε Λεκόκ. Θὰ δμιλήσω περὶ αὐτοῦ εἰς τὸν κύριον διευθυντήν, καὶ διὰ νὰ τὸν καταπέσω θὰ στηριχθῶ ἐπὶ τῆς γνώμης σας. « Εν τούτοις, θὰ κάμω ἔναρξιν ἀπὸ τὴν συμβουλήν σας, ἀνοίγων τὴν θύραν εἰς τὸ βωβόν.

— Τὸ ταχύτερον θὰ εἶνε τὸ καλλίτερον.

— Πηγαίνω κατ' εὐθεῖαν εἰς τὴν φυλακήν, καὶ ἐντὸς ἐνός τετάρτου διώροφου. Θὰ εἶνε ἔξω. « Εχω ἀκριβῶς προχείρων δύο ἐκ τῶν καλλιτέρων ὄργανων μας. Θὲλω νὰ σᾶς ἀναγγείλω τὸ ἀποτέλεσμα

— « Οταν ἀγαπᾶτε... ἔκτὸς τῆς Κυ